

man vælger det Fag at være Barber, synes det mig, at man maa finde sig i Fagets Ulemper. Naar man vælger det Fag at være Læge, kan man ikke sige til den Patient, der søger en: Det passer mig ikke, at De er syg i Dag, jeg ønsker at have en Fridag! Og naar man er Apoteker, maa man ogsaa til en vis Grad staa til Raadighed til alle Tider af Døgnet. Vil man bevare sin personlige Frihed om Søndagen, maa man gøre det paa den Maade, at man ikke vælger disse Professioner, men naar man vælger den Profession at være Barber, maa man finde sig i, at der er en af Dagene i Ugen, hvor hele Befolkningen ønsker at se godt ud, og det er netop Søndagen. Det er jo en ualmindelig Storbørgerlov, der nu skal til at vedtages, thi Storbørgerne klarer sig nok paa en eller anden Maade, men netop for den store, brede Arbejderbefolkning er det i stort Omfang saaledes, at det gør ikke saa nøje, hvorledes de ser ud om Hverdagen, men om Søndagen vil de se ordentlige ud. Men om Søndagen siger dette lille Fag til dem: Nej, netop den Dag maa I foringen Pris se ordentlige ud!

Vi bør altsaa for Samfundets Skyld væрге den store Befolkning, der bruger Barber. Vi bør ogsaa efter min Mening modsætte os dette Forbud mod Hjemmebarbering af Hensyn til Faget. Thi naar Faget selv er saa ufornuftigt at ødelægge sig selv, saa forekommer det mig, at Lovgivningsmagten ikke bør give det Lov dertil. Det er nemlig klart, at et Forbud som dette vil i størst muligt Omfang drive Befolkningen ind paa Selvbarbering. Hvis det var Agenter for Barbermaskiner, der havde faaet Lovgivningsmagten i Gyngen, saa kunde jeg endda forstaa det, saa var der dog nogen Logik i det hele, men at det er Barbererne, som skal tage Konkurrencen op med Barbermaskinerne, det er fuldkomment uforstaaeligt.

Naar det nu er saaledes, som den ærede Ordfører betonede, at det ganske vist er et rædsomt Lovforslag, men at det er nødvendigt at vedtage det for at skaffe Søndagsfrihed, saa maa jeg dog spørge: Hvorfor skal der ikke skaffes Søndagsfred for de Mænd og Kvinder, der beskæftiger sig med Damefrisering? Hvorfor skal det være rigtigt at skaffe Arbejdsfred og Hvile om Søndagen for de Barberer, der kun beskæftiger sig med mandlige Hager, og derimod ikke for dem af Faget, der beskæftiger sig med kvindeligt Haar? Det er en Logik, som man, før Kvinderne fik Valgret, vistnok vilde have betegnet som

Fruentimmerlogik. Det vilde være meget kedeligt, om man herefter skulde betegne denne Logik som Lovgiverlogik.

Eet haaber jeg imidlertid at skulle opleve, inden denne Behandling gaar til Ende: at de kvindelige Medlemmer af Landstinget en for en staar op og protesterer mod den Haan, der er vist dem, protesterer imod at skulle behandles som forfængelige Abekatte, af Hensyn til hvem man slaar alle Principper i Stykker — de skal friseres, og saa maa alt andet vige derfor! Det er jo en ganske uværdig Maade. Det viser, at Mandfolkene slet ikke betragter disse Kvinder som deres Ligemænd. Jeg venter mig meget af at høre deres fulminante og skarpe Protest mod denne Underkendelse af Ligheden mellem de to Køn.

Blandt de Medlemmer, som har skrevet under i Betænkningen — det er jo ejendommeligt, at Medlemmerne af Fællesudvalget efter den Beretning, som er givet af den ærede Ordfører, ikke just synes at være meget begejstrede for dette Stykke Lovgivningsarbejde, men de har dog skrevet under —, er der ogsaa konservative Medlemmer. De har sikkert skrevet under af de ædlest Motiver — naar man er Konservativ, kan man ikke andet end være et godt Menneske —, og jeg tvivler derfor ikke et Øjeblik om, at det er de ædlest Motiver. Men jeg vil dog gerne henstille til disse mine Kolleger, om de ikke kunde lade være med at drive deres Godhed eller Godmodighed saa vidt som til at give dette Lovforslag en Tilslutning selv blot indirekte ved at undlade at stemme, om de ikke kunde være i fuld Overensstemmelse med det, som nu en Gang er Konservatismens egentlige Idé og Væsen, nemlig at værne den personlige Frihed og værne den personlige Frihed i den Sfære, hvor man skulde tro, at alle Mennesker kunde være enige om at værne den, nemlig i Hjemmene. Dette vilde tiltale mig overordentlig meget, og ogsaa der sætter jeg mit Haab til, hvad den nærmeste Tid vil bringe.

Skulde det mod Forventning ske, at Forslaget paa denne noget ejendommelige Maade, som den ærede Ordfører omtalte, blev vedtaget, har jeg kun een Trøst, og det er da denne, at, som en Vismænd har sagt, enhver Udvikling bliver først færdig med sin Parodi. Naar den Lavsvudvikling og Tvangsorganisationsudvikling, som Samfundet nu er kommet ind i, ender med noget saa absurd, som at Lovgivnings-